

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. Č.**, zast. Mgr. Radimem Kubicou, advokátem, se sídlem O. Lysohorského 702, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2006, č. j. 12 Ca 118/2005 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2006, č. j. 12 Ca 118/2005 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 8. 2005, č. j. OSZ-19-88/SE-Dv-2005, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 1. 6. 2005, č. j. OSZ-126170/VO-Bu-2005, jímž byl žalobci od 1. 4. 2005 přiznán příspěvek za službu ve výši 8537 Kč měsíčně.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že zákon České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), v § 114 garantuje, aby bylo policistovi vyplaceno odchodné podle výše posledního hrubého měsíčního příjmu. Zákon je normou vyšší právní síly, která může v sobě zahrnovat zákonné zmocnění pro orgány státní správy vydávat k provedení zákona normy nižší právní síly, které v žádném případě nesmí být v rozporu se zákonem samotným (čl. 78 a 79 Ústavy České republiky). Na základě § 121 zákona o služebním poměru, který zmocňuje Ministerstvo vnitra k vydání právního předpisu, jenž by v podrobnostech charakterizoval nároky související se

skončením služebního poměru, byla vydána vyhláška Ministerstva vnitra č. 287/2002 Sb., která v § 76 definuje poslední měsíční hrubý služební příjem policisty způsobem, jenž zužuje finanční částku stanovenou jako hrubý měsíční služební příjem policisty v měsíci předcházejícím ukončení služebního poměru. Vyhláška se tak podle žalobce dostává do rozporu se zákonem, proto není možno podle vyhlášky postupovat a je nutno vycházet pouze ze zákona. V případě žalobce poslední služební hrubý měsíční příjem podle § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb. činil 28 455 Kč, avšak poslední služební hrubý měsíční příjem podle výplatní pásky, tedy v souladu s § 114 zákona o služebním poměru, činil 31 740 Kč. Pokud by byla vyhláška v souladu se zákonem, výpočet posledního hrubého měsíčního služebního příjmu by musel být stejný a nemohl by krátit nárok žalobce na příspěvek za službu. Nezákonnost napadeného rozhodnutí tak podle žalobce spočívá v tom, že bylo postupováno podle vyhlášky, která je v rozporu se zákonem, a byl mu přiznán nárok menší, než mu podle zákona náležel (příspěvek měl činit 9522 Kč měsíčně). Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 9. 2006, č. j. 12 Ca 118/2005 - 35, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že § 117 odst. 2 zákona o služebním poměru žádným způsobem nedefinuje poslední hrubý měsíční příjem, ale definice tohoto pojmu je upravena až v § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb. Podle tohoto ustanovení jsou součástí posledního hrubého měsíčního služebního příjmu složky služebního příjmu stanovené pevnou měsíční výměrou a průměr měsíčního úhrnu dalších služebních příjmů, proměnlivých složek služebního příjmu a odměn, které náležely policistovi v kalendářním roce, jenž předcházel dni skončení služebního poměru. Zákon o služebním poměru ani vyhláška nestanoví, že by poslední hrubý měsíční služební příjem byl příjmem uvedeným na výplatní pásce za poslední kalendářní měsíc trvání služebního poměru. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že ze strany žalovaného nedošlo k pochybení a výpočet příspěvku za službu byl proveden správně v souladu s právními předpisy. Městský soud v Praze proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítal, že zákon o služebním poměru v § 114 garantuje, aby bylo policistovi vyplaceno odchodné podle výše posledního hrubého měsíčního příjmu. Jestliže § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb. definuje poslední hrubý měsíční služební příjem způsobem, který zužuje finanční částku stanovenou zákonem jako hrubý měsíční služební příjem policisty v měsíci předcházejícím ukončení služebního poměru, pak je toto ustanovení v rozporu se zákonem, proto není možno podle vyhlášky postupovat a je nutno vycházet pouze ze zákona. V případě stěžovatele poslední služební hrubý měsíční příjem podle § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb. činil 28 455 Kč, avšak poslední služební hrubý měsíční příjem podle výplatní pásky, tedy v souladu s § 114 zákona o služebním poměru, činil 31 740 Kč. Pokud by byla vyhláška v souladu se zákonem, výpočet posledního hrubého měsíčního služebního příjmu by musel být stejný a nemohl by krátit nárok stěžovatele na příspěvek za službu. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného tak podle stěžovatele spočívá v tom, že bylo postupováno podle vyhlášky, která je v rozporu se zákonem, a byl mu přiznán nárok menší, než mu podle zákona náležel (příspěvek měl činit 9522 Kč měsíčně). Stěžovatel nesouhlasil se závěrem soudu, že § 117

odst. 2 zákona o služebním poměru nedefinuje poslední hrubý měsíční příjem a samotná definice je upravena v § 76 vyhlášky. Stěžovatel citoval předmětné ustanovení § 117 a konstatoval, že je jednoznačné a není třeba dále definovat zcela zřejmý výklad posledního hrubého měsíčního příjmu. K argumentu soudu, že zákon ani vyhláška nestanoví, že by poslední hrubý měsíční příjem byl příjmem uvedeným na výplatní pásce za poslední kalendářní měsíc trvání služebního poměru, stěžovatel namítl, že jiný výklad by byl z gramatického hlediska nepřijatelný. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí Městského soudu v Praze považuje za správné, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující informace podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti.

Dne 17. 3. 2005 podal stěžovatel žádost o příspěvek za službu od 1. 4. 2005 s tím, že jeho služební poměr skončil dne 31. 3. 2005. Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 1. 6. 2005, č. j. OSZ-126170/VO-Bu-2005, byl stěžovateli ode dne 1. 4. 2005 přiznán příspěvek za službu ve výši 8537 Kč měsíčně. V odůvodnění se uvádí, že důvod skončení služebního poměru založil nárok na příspěvek za službu. Poslední hrubý měsíční služební příjem za měsíc březen 2005 činí 28 455 Kč, průměrný hrubý měsíční služební příjem za posledních 12 měsíců před skončením služebního poměru činí 26 008 Kč. Celková doba služba činí 20 roků. Příspěvek za službu podle právní úpravy ke dni skončení služebního poměru činí 30% posledního hrubého měsíčního služebního příjmu ve výši 28 455 Kč, tj. 8537 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2005, č. j. OSZ-19-88/SE-Dv-2005, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že zákon o služebním poměru nedefinuje poslední hrubý měsíční služební příjem, definice je upravena v § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb. Zákon ani vyhláška nestanoví, že by poslední hrubý měsíční služební příjem byl příjmem uvedeným na výplatní pásce za poslední kalendářní měsíc trvání služebního poměru. V takovém případě by policista, kterému v posledním kalendářním měsíci trvání služebního poměru nebyl vyplacen žádný služební příjem, neměl nárok na příspěvek za službu. Problém by nastal rovněž v případě výplaty poměrné části služebního příjmu za necelý kalendářní měsíc. Žalovaný konstatoval, že na výplatním lístku jsou uvedeny i náležitosti a plnění, které nejsou součástí služebního příjmu, například nemocenské, náhrady, kázeňské odměny,

odměny za služební pohotovost nebo odměny z prostředků fondu kulturních a sociálních potřeb, a proto částka uvedená na výplatním lístku policisty za poslední kalendářní měsíc trvání služebního poměru nemůže být vyměřovacím základem pro příspěvek za službu. Ke stanovení podrobností o nárocích souvisejících se skončením služebního poměru je Ministerstvo vnitra zmocněno § 121 zákona o služebním poměru, proto byla vydána vyhláška č. 287/2002 Sb., která z uvedených důvodů není se zákonem v rozporu. Žalovaný uzavřel, že nedošlo k pochybení a výpočet příspěvku za službu byl proveden ve správné výši.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel uplatnil nárok na příspěvek za službu podle § 116 a násl. zákona o služebním poměru, proto není na místě jeho argumentace ustanovením § 114 téhož zákona a nárokem na odchodné.

Podle § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru příspěvek za službu (dále jen „příspěvek“) náleží za podmínek dále uvedených policistovi, jehož služební poměr skončil uvolněním nebo propuštěním z některého z důvodů uvedených v § 106 odst. 1 písm. a), b), c) a odst. 2.

Podle § 117 odst. 1 téhož zákona příspěvek činí 20 % služebního příjmu, jestliže policista konal službu alespoň po dobu deseti roků. Za každý další ukončený rok této služby se příspěvek zvyšuje o 1 % služebního příjmu. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se příspěvek vyměřuje z posledního hrubého měsíčního služebního příjmu policisty před skončením služebního poměru nebo, jestliže je to pro něj výhodnější, z jeho průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu za posledních 12 měsíců před skončením služebního poměru.

Podle § 121 zákona o služebním poměru Ministerstvo (vnitřní, pozn. soudu) stanoví obecně závazným právním předpisem podrobnosti o nárocích souvisejících se skončením služebního poměru.

Podle § 76 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 287/2002 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, posledním hrubým měsíčním služebním příjmem policisty je služební příjem, který mu náležel před skončením služebního poměru v rozsahu složek služebního příjmu stanovených pevnou měsíční výměrou. Do posledního hrubého měsíčního služebního příjmu se započítává průměrný měsíční úhrn jeho proměnlivých složek a odměn, které náležely policistovi v kalendářním roce, jenž předcházel dni skončení jeho služebního poměru. Skončí-li služební poměr policisty posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se měsíční průměr proměnlivých složek služebního příjmu a odměn z tohoto kalendářního roku.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stěžovateli vznikl nárok na příspěvek za službu, který v jeho případě činí 30% služebního příjmu. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu tak zůstává pouze otázka, zda v případě stěžovatele při

určování výše příspěvku za službu aplikovat vyhlášku č. 287/2002 Sb., či nikoliv. Stěžovatel k tomu poukazoval na Ústavu České republiky, podle jejíhož čl. 95 odst. 1 je soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 269/05, *ustanovení věty obsažené v čl. 95 odst. 1 Ústavy za středníkem nese následující smysl: Soudce obecného soudu při použití „jiného právního předpisu“ opravňuje přezkoumat jeho soulad se zákonem, a to s právními účinky inter partes a nikoli erga omnes. Smyslem tohoto přezkumu není kontrola norem, soud tedy nerozhoduje o neplatnosti „jiného právního předpisu“, rozhoduje toliko o jeho neaplikovatelnosti v dané věci. Nejde tedy ani o paralelu k systémům dekoncentrovaného (difúzního) ústavního soudnictví v omezeném segmentu, jelikož závěr obecného soudu o neaplikovatelnosti „jiného právního předpisu“ není v českém právním řádu právním precedentem. Vázanost soudce zákonem dle čl. 95 odst. 1 Ústavy ve spojení s čl. 1 Ústavy tudíž z pohledu čl. 95 odst. 1 Ústavy, věty za středníkem, znamená oprávnění soudu neaplikovat „jiný právní předpis“, je-li soudem považován za rozporný se zákonem. A contrario z uvedených ústavních ustanovení ale vyplývá, že v případě, nekonstatuje-li obecný soud nesoulad „jiného právního předpisu se zákonem“, je jím vázán.*

V nálezu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. I. ÚS 276/01, Ústavní soud vyslovil, že v řadě svých rozhodnutí Ústavní soud zformuloval hlediska posuzování ústavnosti zmocňovacích zákonných ustanovení, a od nich se odvíjejících hledisek posuzování souladu „jiných právních předpisů“ se zákony. Dle nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/95 a Pl. ÚS 43/97 „jiný právní předpis“ nemůže vybočit ze zákonných mezí - nemůže tedy být *praeter legem*, jinak řečeno, musí se držet v mezích zákona, které jsou buď vymezeny výslovně anebo vyplývají ze smyslu a účelu zákona. Dle nálezu sp. zn. Pl. ÚS 45/2000 ústavní vymezení odvozené normotvorby exekutivy spočívá na následujících zásadách: „Jiný právní předpis“ musí být vydán oprávněným subjektem, nemůže zasahovat do věcí vyhrazených zákonu (nemůže tedy stanovit primární práva a povinnosti), musí být zřejmá vůle zákonodárce k úpravě nad zákonný standard (musí být tedy otevřen prostor pro sféru „jiného právního předpisu“).

Podle čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky ministerstva, jiné správní úřady a orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zákonem zmocněny.

Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, č. j. 6 A 100/2002 - 74, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 449/2005, podotýká, že vyhláška jsouc podzákonným právním předpisem musí být - jak ukládá Ústava České republiky - vydána „na základě a v mezích“ zákona (*secundum et intra legem*). Tyto principy vyvěrající z podstaty dělby moci znamenají, že exekutiva nejenže nesmí bez výslovného dovolení zákonodárce stanovit nic dalšího či nového o právních vztazích nebo jiné materii upravené zákonem, ať již shledaná mezera v zákoně se stala nedopatřením nebo záměrně (zákaz úpravy *praeter legem*), ale i tam, kde je výslovně dovoleno výkonné moci vydat k provedení zákona podzákonný právní předpis, může být provedeno jenom to, co zákonodárce výslovně označil (zpravidla výčtem jednotlivých zákonných ustanovení shrnutých v

ustanoveních zmocňovacích, anebo přímo v jednotlivých ustanoveních zákona, někdy oběma způsoby současně), a nic jiného; konečně podzákonný právní předpis zejména nesmí zákonu odporovat, nesmí jít *contra legem*.

Právní život však nezřídka přináší situace, kdy dojde k vydání podzákonného právního předpisu, který (nebo častěji některá jeho ustanovení) se neopírá o výslovné zákonné zmocnění, nebo takové zmocnění překračuje, anebo úprava jde „nad zákon“ (vyhláškou je upraveno něco, co by vyžadovalo zákonnou úpravu, která však chybí) nebo proti němu (vyhláška např. upraví podrobnosti při plnění povinnosti, o které zákon vůbec nemluví a nelze ji z něj dovodit, případně takovou povinnost vyhláška sama stanoví, resp. vyhláška odpírá, oslabuje či podmiňuje subjektivní oprávnění, aniž by to zákon umožňoval).

V situacích právě naznačených, tedy tam, kde se dostává do rozporu zákon s podzákonným právním předpisem, je postavení soudce výjimečné v tom, že soudce (na rozdíl od orgánu exekutivy) je vázán pouze zákonem. Jen on je oprávněn podzákonný právní předpis v takovém případě nerespektovat (čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky) a použít pouze zákon. Nejde o abstraktní přezkoumání zákonnosti podzákonného předpisu a jeho zrušení, o čemž se zatím vedou úvahy jen *de lege ferenda* (provedení čl. 87 odst. 3 Ústavy České republiky), ale posouzení jeho aplikovatelnosti se závazností pro projednávanou věc.

Důsledek zjištěného rozporu zákona a podzákonného právního předpisu vydaného k jeho provedení je tu jasný: soud nejenže nemusí takový předpis (nebo jeho jednotlivé ustanovení) použít, ale použít je ani nesmí; aplikuje pouze zákon a v důvodech svého rozhodnutí vyloží, proč považoval podzákonný právní předpis za jsoící v rozporu se zákonem.

Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil ustanovení § 117 odst. 2 zákona o služebním poměru a shledal, že obsahuje poměrně jednoznačnou definici výpočtového základu pro určení výše příspěvku za službu. Jedná se o poslední hrubý měsíční služební příjem policisty před skončením služebního poměru, nebo o průměrný hrubý měsíční služební příjem policisty za posledních 12 měsíců před skončením služebního poměru, je-li to pro žadatele výhodnější.

Gramatický i logický výklad citovaného ustanovení vede podle názoru Nejvyššího správního soudu k jednoznačnému závěru, poslední měsíční příjem policisty není součtem průměrů určitých složek příjmů, jak stanoví zmíněná vyhláška, ale skutečným příjmem žadatele o příspěvek za službu v měsíci předcházejícím skončení služebního poměru. Pokud zákon na jedné straně počítá s průměrným příjmem za určité období a na druhé straně s příjmem posledním, je zcela evidentní, že poslední příjem nemůže být průměrem dřívějších příjmů, neboť tím by se stíraly rozdíly mezi oběma výpočtovými základy a volba pro žadatele výhodnější varianty by ztratila smysl. Stejně tak se jeví nelogickým, aby zákonné označení „poslední příjem“ v sobě skrývalo průměr některých složek příjmu za uplynulé měsíce, když poslední měsíční příjem nade vši pochybnost znamená příjem za poslední měsíc před skončením služebního poměru.

Stanovil-li zákon o služebním poměru jednoznačný základ, od něhož se odvíjí výše příspěvku za službu, garantuje tím všem svým adresátům určitý minimální standard. Nejvyšší správní soud má za to, že tento garantovaný standard může být formou podzákonného předpisu navýšen, nikoliv však snižen. Podzákonný právní předpis totiž může podrobněji upravit určitou problematiku, nesmí ovšem vybočit z mezí daných zákonem, případně jeho smyslem a účelem. V tomto kontextu je nutné vykládat i zmocňovací ustanovení § 121 zákona o služebním poměru, které opravňovalo Ministerstvo vnitra k vydání zpřesňující vyhlášky, nikoliv k omezení zákonem určených nároků žadatelů o příspěvek za službu.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že smyslem ustanovení § 76 zmíněné vyhlášky bylo omezení nahodilých výkyvů v příjmech policisty a zohlednění stavu a podmínek, za nichž policista pracoval v delším předcházejícím období, což ovšem v některých případech přináší nepřipustné omezování nároků policistů oproti situaci, kdy by tato vyhláška nebyla vydána. Ostatně nahodilé výkyvy příjmů vyrovnává a dlouhodobý pohled na výkonnost policisty přináší druhá zákonem stanovená varianta základu pro vyměření příspěvku za službu, a to průměrný hrubý měsíční služební příjem policisty za posledních 12 měsíců před skončením služebního poměru.

Za dané procesní situace, přináší-li výpočet příspěvku za službu podle § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb. žadateli o tuto dávku horší výsledek, než by mu přinesl výpočet příspěvku provedený pouze v intencích zákona, považuje Nejvyšší správní soud toto ustanovení zmíněné vyhlášky za rozporné se zákonem. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy ustanovení § 76 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 287/2002 Sb. nelze použít, pokud by jeho aplikace vedla ke zhoršení postavení žadatele o příspěvek za službu.

S ohledem na tyto skutečnosti musí žalovaný v řízení o žádosti o příspěvek za službu nejprve zjistit a porovnat, zda je pro žadatele nejvýhodnější vyměření příspěvku z posledního hrubého měsíčního služebního příjmu policisty před skončením služebního poměru, z průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu za posledních 12 měsíců před skončením služebního poměru, nebo z výpočtového základu určeného podle § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb.

Bude-li nejvýhodnější první varianta, žalovaný nesmí pro rozpor se zákonem ustanovení § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb. aplikovat a musí rozhodnout toliko na základě zákona.

Argumentaci žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí, jejíž část převzal i Městský soud v Praze, považuje Nejvyšší správní soud za absurdní. Pokud totiž policistovi v posledním měsíci trvání služebního poměru nebyl vyplacen žádný příjem, bude mu příspěvek za službu vyměřen z příjmu průměrného, jak předpokládá zákon, a nelze proto namítat, že by v takovém případě neměl policista na tento příspěvek nárok.

Pokud žalovaný dále tvrdí, že na výplatní pásce (výplatním lístku) jsou kromě služebního příjmu i jiné náležitosti, které součástí služebního příjmu nejsou, Nejvyšší správní soud podotýká, že v takové situaci by poslední hrubý měsíční služební příjem policisty neodpovídal výsledné částce uvedené na výplatní pásce. To ovšem zřejmě není

případ stěžovatele, který konstantně tvrdí, že jeho poslední hrubý měsíční služební příjem podle výplatní pásky činil 31 740 Kč a tato částka byla uvedena i v potvrzení o jeho příjmech.

V projednávané věci potvrdila Policie České republiky, Správa Severomoravského kraje stěžovateli hrubý měsíční služební příjem za měsíc březen 2005 ve výši 31 740 Kč, což je více, než jeho průměrný hrubý měsíční příjem za posledních 12 měsíců (26 008 Kč) i než výpočtový základ určený podle § 76 vyhlášky č. 287/2002 Sb. (28 455 Kč). Uvedená čísla jednoznačně potvrzují názor stěžovatele o tom, že v jeho případě se zmíněná vyhláška dostává do rozporu se zákonem, neboť její aplikace stěžovatele poškozuje. V souladu s ustanovením čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky a citovanou judikaturou Ústavního soudu proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v dané věci nelze tuto vyhlášku aplikovat.

Z výše uvedeného je zřejmé, že Městský soud v Praze pochybil, když vycházejí z chybné argumentace žalovaného nesprávně posoudil stěžejní právní otázku a shledal, že předmětnou vyhlášku lze v daném případě aplikovat, což Nejvyšší správní soud nesdílí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byl prokázán, napadený rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 12 Ca 118/2005 - 35, ze dne 14. 9. 2006, je nezákonný, a proto jej Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na Městském soudu v Praze tedy nyní bude, aby napadené správní rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu, aby postupoval a rozhodl v souladu s výše uvedenými závěry.

V novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu